

skal jeg ikke opholde mig videre ved, det kan jeg naturligvis kun beklage. Jeg skal kun udtale min Glæde og Interesse over, at det ærede Medlem fra Røge har paa Vælgermøder flere Gange i den senere Tid sagt, at nu vilde Vælgerne lytte til, hvad der skete i Folketinget og vilde se efter i Referaterne af, hvad der foregik ved den nævnte Afstemning angaaende Fæstningens Medlæggelse, thi det skulde være det rette Kendemærke, det rette Stelmærke, mellem Højre og Venstre, mellem de ægte og vægte Demokrater, hvorledes man stemte over Forslaget om de 50,000 Kr., der skulde opføres som Indtægt for Finansministeriet og markere Fæstningens Ophør. Vælgerne have nu siddet Landet over og set i Aviserne, og hvad have de saa set? De have set den ærede Krigsminister og det ærede Medlem fra Røge i Skon Harmoni sige: „Stemmer ikke“ til dette store Spørgsmaal.

Formanden (Høgsbro): Det ærede Medlem vedbliver at fremdrage Tiig, som ikke høre til den her forhandlede Sag.

Berntsen: Jeg skal ikke fortsætte videre hermed, da jeg kun har villet fremhæve, hvor ringe Betydning man kan tillægge de Udtalelser, der kom fra de ærede Medlemmer fra Ribe og Vangeland. Jeg skal endnu kun yderligere saa fast, hvad angaar det foreliggende Lovforslag, at Mindretallet har erkendt, at de Lønninger, der her foreslaas, i og for sig ere billige og retfærdige, og derfor har tiltraadt dem. Det ærede Medlem fra Ribe har derfor ingen som helst Grund til i saa høje Toner at bestynde os for, at vor Politif gaar ud paa at give høje Lønninger til Embedsmændene, at det er Hovedresultatet og Hovedformaalet for vor Politif. Det kan det ærede Medlem ikke faa nogen til at tro, ikke en Gang Børneneovre i Ribegnen.

Tauber: Som tidligere Medlem af Lønningsudvalg ønsker jeg nærmere at begrundede min Stilling til dette Lovforslag, og maaske jeg saa lejlighedsvis ogsaa kan høre et Par Ord om det foregaaende Lovforslag. Jeg har i en meget lang Arrække, siden 1869 indtil i Fjor, været Medlem af alle de Lønningsudvalg, som have været nedsatte her

i Tinget, men i Fjor kunde jeg ikke ønske i denne Samling at komme ind i Lønningsudvalget, da jeg forudsaa, hvad der ogsaa blev Tilfældet, at naar man havde siddet fra Oktober til Marts og forhandlet og overbejdet og taget Beslutning om alle enkelte Spørgsmaal, saa blev Afgørelsen truffet andetsteds uden for Udvalget, og hele det Arbejde, man havde nedlagt deri, var spildt. Jeg havde jo Erfaring fra forrige Samling i saa Henseende fra Loven om Sukkeret og Allet, hvor man 3 Gange kom til Udvalget fra en vis Side og meddelte os, at nu var der taget den og den Beslutning, og om vi vilde tiltræde den; om Diskussion var der ikke Tale. Efter at det var sket een Gang, kom man en Maaned efter og sagde: Nu er der taget en anden Beslutning, og om vi vilde tiltræde den, og endelig kom man og sagde, at nu var der taget en 3dje Beslutning i Overensstemmelse med Landstinget, og om vi nu vilde tiltræde den. Udvalgsmedlemmernes egen Virksomhed blev der fuldstændig slaaet en Streg over. Jeg forudsaa, at det vilde gaa med Lønningslagene paa samme Maade i Aar og det har ogsaa vist sig, at det blev Tilfældet. Naar jeg nu skal angive min Stilling til disse Lovforslag, har jeg ikke haft saa meget mod Universitetsforslaget. Rigtignok er det Spørgsmaal, som man kunde have bragt til Afgørelse, ikke bragt til Afgørelse, nemlig Spørgsmaalet om en Universitetsreform, men Ansøelserne derom have vistnok ikke klaret sig saaledes, at dette Spørgsmaal kunde bringes til Afgørelse nu, og de Fordringer, der foreligge i Lovforslaget, ere jo for øvrigt temmeligt beskædne, idet der ikke oprettes ny Professo-rater, ligesom Lønningsforhøjelserne ikke ere meget store. Jeg betragter Universitetsloven næsten som en Art Kompensation for Loven om Landbrugs- og Folkehøjskolerne. De 30—40,000 Kroner, som nu skulle anvendes mere paa Landbrugs- og Folkehøjskolerne end hidtil, kunne omtrent gaa lige op mod Universitetsloven, og der kræves ikke noget Princip derved. Men anderledes forholder det sig med Loven om de lærde Skoler. Der har man fuldstændig sludt Spørgsmaalet om Skolereformen til Side, og om denne gælder det ikke, hvad jeg nylig bemærkede om Universitetsreformen, at Ansøelserne ere saa uklare, at dette vanskeliggør at bygge